

Сеното бѣше станало за косение, и горѣщина бѣше въ планината, когато единъ день, подиръ пладня, едно пастырче момиче, което козы пасяло дотърчава запѣхтѣно у бащината си колиба и извѣстява татку и мами си че престигатъ пѣтници, които са разговаряли на языкъ непознатъ, на глѣдъ пѣкъ быле за чюдо. Пѣтницитѣ бѣхъ една голѣмкия жена, двѣ дѣца и единъ старъ челѣкъ. Челѣка макаръ да бѣше добръ облѣченъ, познаваше са че трѣба слуга да бѣде. „Леле! Варе! казваше пастырчето момиче, тѣмъ божи пѣтници трѣба да имъ е гладно и жадно, и едвамъ вървятъ, отъ пѣтъ сѣ убиты. Чървената коза бѣше са загубила, та като я търсахъ, срѣщнахъ ги: азъ имъ показахъ пѣтя къмъ нашата долина. Нека имъ занесемъ нещо да хапнатъ и сръбнатъ, и нека видимъ неможемъ ли имъ намѣри мѣсто за спане у дома или у друга нѣкоя побратимска колиба. Тутакси козаркинитѣ родители зехъ хлѣбъ, млѣко, кози сирение и на показаното мѣсто отидохъ.

Тази разговорка когато ставаше, пѣтницитѣ бѣхъ са послонили подъ една канара, покрита съ храстѣ, което разливаше хладовина и сѣнка. Жената бѣше сѣднала връхъ голѣмъ плюскатъ камѣкъ съ мѣхъ обирасалъ, съ бѣло като снѣгъ було бѣше забрадена.